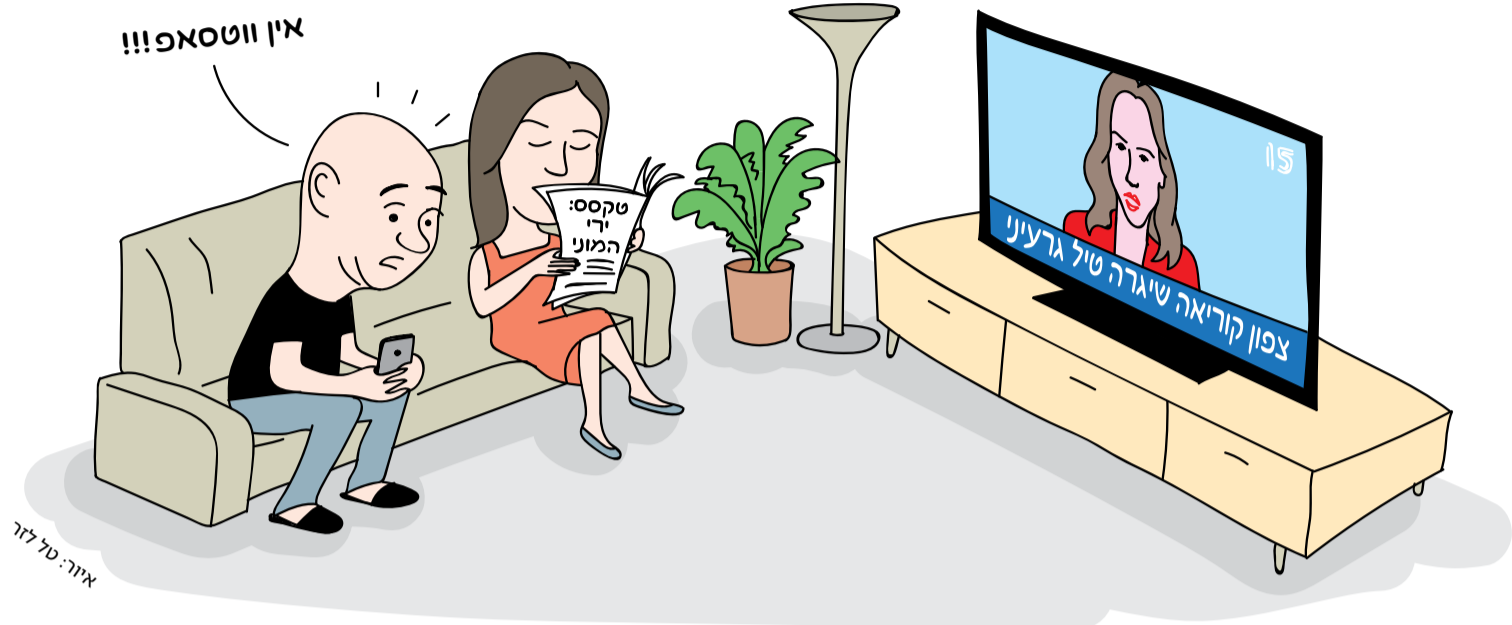

יאיר ניצני מרים גבה

הענק הירוק

אפליקציות ווטסאפ השתלטה על חיי, וכמה דקות בלעדיה הם סרט אסונות בנוסח ארמגדון

המומלצת היא "עזוב, ווטסאפ מאוחר לא יחזור". האפליקציה הירקרקת השתלטה על חיינו, וכמה דקות בלעדיה הם סרט אסונות בנוסח ארמגדון. זה הרבה יותר גרוע מהפסקת חשמל, שבה לפחות מקבלים הודעה מוקדמת שמודרכת על ארון החשמל בבניין, או שאפשר להציץ לדירה של השכנים לראות אם מדובר בתקלה אזורית. על שיבושים בווטסאפ אף אחד לא מודיע (וגם אם כן, בטח מודיעים בווטסאפ, שלא עובר), ולנסות להציץ לסלולרי של השכנים לא ייראה טוב. לווטסאפ גם אין מוקד פניות, וכנראה שהם היחידים שלא בווטסאפ.

אבל אין רע בלי טוב. ברור לי שגם גופים כמו דאעש מתקדמים עם הזמן ומתאמים את פעולותיהם בקבוצות ווטסאפ, וסביר שהתקלה שיבשה גם את התוכניות של קבוצת "סופ"ש פיצוץ בפאריז". מעניין מה עשו בקבוצת "מנהיגים וחוגים", שכוללת את טראמפ, תרזה מיי, אנגלה מרקל ומקרון, למשמע ההודעה של נשיא ארה"ב – "חבר'ה אתם לא עונים כבר רבע שעה, כנראה קרה משהו – אני שולח טיל לצפון קוריאנה".

אגב, ליבי עם שמרי השבת. הרשת כל כך ממכרת, שלא פעם אני תוהה איך הם שורדים את סוף השבוע בלי להתערכך בני עשה בקבוצות המעורבות. האם במוצאי שבת הם צריכים לחכות שייצאו שלושה וי כחולים כדי להתחיל לקרוא?

נרמה לי שהרבה צריכים לתת את הדעת לסוגיה. ראשית,

אני ממליץ על סמיילי עם כיפה ותפילין, שידע את חברי הקבוצה שאתה מנוטרל מעכשיו ועד צאת השבת. הייתי גם מחפש דרך להשאיר את הטלפון דלוק על איוו פלטת שבת, כדי שהחברים יוכלו לחלוף מדי פעם ולראות מה כתבו חבריהם החילוניים.

ולמה שלא נאפשר לשומרי השבת לצעוק – תוך שהם שומרים נגיעה מהסלולרי – "היי סירי, תשמיעי לי את הווטסאפים החדשים"? במקרה הזה, סירי תשמש כגויה של שבת, ובאה לציון גואלת. ●

yairn@israelhayom.co.il

שלהם. ההתנהגות שלך היא בלשון המעטה לא חברית, ותכלס מגעילה. אם ככה אתה מתנהג, אולי עדיף שלא ניפגש ושננתק את הקשר בינינו. המשך חיים טובים לך ולאשתך, שאגב הגיע הזמן שתעשה משהו עם הריח מהפה". חצי דקה אחרי ששלחתי את הווטסאפ, הגיע הודעה מהבחור. אבל זה היה דווקא סמס רגיל, פורמט שהשימוש היחיד שלו היום הוא לשלוח לי הצעות להלוואות אטר-קטיביות בריבית של 70 אחוז. "יש איזה בעיה בווטסאפ, לא מקבל הודעות. איפה נפגשים ב-11?"

בריקה מהירה הבהירה שהבעיה לא היתה בקולגה, אלא ברשת הווטסאפ שקרסה. כן כן, ללא שום הכנה מוקדמת, נפתחו שערי הגיהנום והנורא מכל קרה: חצי שעה ללא ווטסאפ. אלפי גברים מצאו את עצמם אובדי עצות בסופו, מחזיקים סלולרי ביד וממתנינים לשווא לתשובה לשאלה "אין פירורי לחם, לקנות פנקו?"

למזל, הודעת הנאצה ששלחתי לאסף לא

הגיעה לי ערה, בזכות התקלה. בזכות רבה רבה לו יקר, שאני רוחש חיבה רבה לו ולאשתו. אבל עכשיו אני יודע להעריך טוב יותר את הפיתוח האחרון של האפליקציה הירוקה – היכולת לשאוב בתוך שבע דקות הודעה ששלחת בטעות וטרם נפתחה.

כולנו טועים לפעמים בזהות הקבוצה אליה שלחנו הודעה, ותסכימו איתי שלא נעים כשההודעה "תקני לי את המ"שחה לטחורים שורף לי אש ותביאי גם את הסעות הורים מחוג בלט".

כנ"ל אם ההודעה "למטומטם הזה אין מושג" נשלחת בטעות לאותו מטומטם, ואז אתה יצאת מטומטם יותר גדול. נכון שאם המקבל הספיק לקרוא את ההודעה, הפיי-תוח החדש לא יעזור. אבל את זה בכל מקרה לא תדע, כי אפילו אתה לא עד כדי כך מטומטם שתשאל בקבוצה "מישהו קרא את ההודעה ששלחתי בטעות?"

בכל מקרה, אם מישהו שואל אותך מה מחקת, התשובה

בשבוע שעבר ניסיתי לתאם פגישה עם קולי-גה בבית קפה. "נפגשים ב-11?", כתבתי לו. העובדה שבן שיחי לא ענה לי תוך דקה, ערערה אותי. "בקפה מוישה?" חיזקתי את ניסיון ההדברות בהבהרת מיקום, כמקובל, אבל אין ביפ ואין עונה.

כשהוא לא ענה גם אחרי חמש דקות, זמן שבמונחי ווטסאפ שווה לנצח פלוס יומיים, התחלתי לאבד את זה. ברוב יאוש התחלתי לשקול צעדים קיצוניים כמו ממש להתקשר אליו בניסיון לשוחח איתו, כאילו השנה היא 2001 והמכשיר הוא נוקיה. הרעיון האוונגרדי נזנח, אבל הראש התמלא במחשבות טורדניות: אולי הוא לא מרוצה ממקום המפגש שהצעת? אולי הוא חושב שבחברתי בבית הקפה הזה כי הוא יותר קרוב לבית שלי מאשר לשלו, למרות שזה באמת אותו המרחק, ועם הפקקים לי לוקח יותר זמן? אולי הוא לא אוהב את מוישה? אולי הוא לא אוהב אותי? "רוצה מקום אחר?", כתבתי באופן שמפגין חולשה. שוב לא היה מענה.

התחלתי להתעצבן. לא זו בלבד שהצעתי לחצוף מקום סופר הוגן מבחינת המרחק, וגם פתחתי לו אופציה להצי עה נגדית – אז הבן אדם מתעלם ממני? חשתי שיש כאן סוג של התנשאות. הרי גם אם הבחור נכנס למקלחת, עסוק בשיחה אחרת, מטאטא את המרפסת או סתם רב עם אשתו, הוא יכול לענות בכך, לא, להציע מקום אחר, או לשלוח סמיילי או אגודל. מי הוא חושב שהוא בכלל, חתיכת אימוגי של קקי.

אולי המניאק בכלל לא מעוניין להיפגש איתי ומרגיש שהוא עושה לי טובה. החרא הקטן כבר שכח שלפני שלוש שנים הכרתי לו יום גדול, השידוך עלה יפה מאוד, ושניהם הקימו שותפות ועשו בוכטה של כסף. לא רק שהוא לא הודה לי על זה (שלא לדבר על לפרגן בדיבידנד קטן), עכשיו גם לא בכבוד שלו לפגוש אותי לחצי שעה?

מייד ניסחתי הודעה בוז הלשון: "אסף היקר. חוסר התגובה שלך הוא יותר ממקומם. אם אין לך עניין בפגישה, יכולת להגיד כבר לפני כמה ימים, כשקבענו טנטטיבית, והייתי מוצא פתרון אחר. במקום זה אתה משחק איתי משחקים, מתנשא מעלי ומתעלם ממני כאילו הייתי אבק. אני רוצה להזכיר לך שכשרצית שאני אסדר לך פגישה עם עירו ידעת לשלוח לי ווטסאפים כל רבע שעה עם כמות לכבות ויריים בתנועת 'תודה' שאנשים לא מקבלים גם בחתונה